

MICHAEL
CONNELLY
POSLEDNÝ
KOJOT

TOP
Krimi

POSLEDNÝ KOJOT

MICHAEL CONNELLY
POSLEDNÝ
KOJOT

sloart

Copyright © 1995 by Michael Connelly
All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008, 2019
Translation © Patrick Frank 2008, 2019

ISBN 978-80-556-4362-5

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Marcusovi Grupovi.

1

„Nejaké myšlienky, ktorými by ste chceli začať?“

„Ohľadom čoho?“

„No... vlastne čohokoľvek. Toho incidentu.“

„Toho incidentu? Áno, mám nejaké myšlienky.“

Čakala, on však nepokračoval. Už pred príchodom do Čínskej štvrte sa rozhodol, že na to pôjde takto. Bude z neho musieť páčiť každé slovo.

„Nemohli by ste sa so mnou o ne podeliť, detektív Bosch?“ spýtala sa napokon. „To je účelom...“

„Moje myšlienky hovoria, že je to kravina. Totálna kravina. Práve to je účelom. Nič viac.“

„Nie, počkajte! Ako to myslíte, že je to kravina?“

„Myslím to tak, že... Dobre, strčil som do toho chlapa. Asi som ho aj udrel. Nie som si celkom istý, čo presne sa stalo, ale nič nepopieram. Takže... fajn, suspendujte ma, presuňte ma inam, dajte to na Radu pre občianske práva... Čokoľvek, ale pokračovať v tomto je číra sprostosť. Aj tá moja nútená stresová dovolenka je nezmysel. Pozrite sa, prečo musím trikrát do týždňa chodiť k vám, akoby som bol nejaký... Veď ma vôbec nepoznáte a nič o mne neviete. Prečo sa s vami musím rozprávať? Prečo to musíte podpísať?“

„Nuž, oficiálna odpoveď je priamo vo vašej dokumentácii. Polícia sa vás rozhodla namiesto disciplinárneho trestu liečiť. Poslala vás na nútenú dovolenku z dôvodu stresu, čo znamená...“

„Viem, čo to znamená, a práve preto vravím, že je to kravina. Nieкто svojvoľne rozhodne, že som stresovaný, a to je pre políciu dostatočná zámienka, aby ma vyradila zo služby na neobmedzene dlhý čas – alebo aspoň na tak dlho, kým pred vami neurobím dosť sált a nezačnem panáčikovať.“

„Nič z toho nebolo svojvoľné. Spôsobili to vaše činy, čo je, myslím, dosť jasne vidieť na...“

„A tie nemajú nič spoločné so stresom. Išlo tam o... Ale to je jedno. Ako som vravel, celé je to kravina. Čo keby sme teda preskočili omáčku a prešli k veci? Čo musím urobiť, aby som dostal naspäť svoju prácu?“

Videl, ako sa jej v očiach mihol hnev. Tým, ako totálne pohrdal jej odborom a skúsenosťami, sa dotkol jej pýchy. Rovnako rýchlo to však zasa zmizlo. Keďže stále pracovala s policajtmi, už si na takéto reakcie musela dávno zvyknúť.

„Vari nechápete, že je to pre vaše dobro? Musíme predpokladať, že velenie vo vás vidí cenný prínos pre políciu, inak by ste tu neboli. Začalo by sa disciplinárne konanie, a vy by ste boli na ceste do civilu. Namiesto toho však všetci robia, čo sa dá, aby si vás udržali a neprišli o hodnotu, ktorú predstavujete.“

„Hodnotu? Ja predstavujem policajta, nie hodnotu. Keď ste vonku na ulici, nemyslíte na prínos pre policajný zbor. Čo to vlastne znamená? To tu budem musieť stále počúvať také reči?“

Odkášala si a zatvárila sa prísne.

„Máte problém, detektív Bosch. Siahla oveľa hlbšie ako iba po incident, pre ktorý ste sa ocitli mimo služby. Práve o tom budú naše sedenia, chápete? Ten incident nie je jediný. Aj pred ním ste mali problémy. Ja sa iba snažím urobiť to, čo treba dosiahnuť, kým podpíšem, že sa môžete vrátiť do služby, nech už v akejkoľvek funkcii. Musíte sa poriadne pozrieť sám na seba. Čo robíte? O čo vám ide? Prečo vás prenasledujú takéto problémy? Naše sedenia by mali byť otvoreným dialógom, v ktorom ja kladiem otázky a vy odpovedáte voľne, ale k veci. Nemáte na nich zhadzovať mňa, moju profesiu ani velenie policajného zboru. Ide tu o vás a o nikoho iného.“

Iba sa na ňu mlčky pozrel. Túžil po cigarete, nebol však ochotný spýtať sa jej, či si môže zapáliť. Nikdy by pred ňou nepriznal svoju závislosť od cigariet. Keby to urobil, sto-percentne by začala hovoriť o orálnej fixácii alebo nikotínových barličkách. Preto sa namiesto toho zhlboka nadýchol a pozrel na psychologičku na druhej strane písacieho stola. Carmen Hinojosová bola drobná žena s priateľskou tvárou aj vystupovaním. Vedel, že nie je zlá. Vlastne o nej počul

dobré veci aj od tých, ktorí k nej museli dochádzať. Robila si iba svoju prácu a jeho hnev vlastne nesmeroval na ňu. No a bola zrejme dosť inteligentná na to, aby to vedela aj ona.

„Pozrite sa, je mi to ľúto,“ povedala. „Nemala som začínať takou širokou otázkou. Viem, že je to pre vás citlivá téma. Začnime teda odznova. Mimochodom, ak chcete, môžete si zapáliť.“

„Aj to je v mojom spise?“

„Nie je a ani nemusí. Vidím to na vašej ruke – na tom, ako si ju podvedome dvíhate k ústam. Skúšate s tým prestať?“

„Nie, ale sme v oficiálnej budove. Veď viete, aké sú pravidlá.“

Bola to chabá výhovorka. Tie isté pravidlá deň čo deň porušoval na hollywoodskej policajnej stanici.

„Tu neplatia. Nechcem, aby ste tento priestor brali ako súčasť Parkerovho centra. Je to aj hlavný dôvod, prečo pracujem mimo neho. Tu nijaké takéto pravidlá neplatia.“

„Nezáleží na tom, kde sme. Stále pracujete pre losangeleskú políciu.“

„Snažte sa uveriť, že ste mimo jej pôsobnosti. Pokúste sa presvedčiť sám seba, že sem proste chodíte na kus reči k priateľke. Môžete tu povedať, čokoľvek chcete.“

On ju však nemohol vnímať ako priateľku. Nikdy. Išlo tu o príliš veľa. Nakoniec však prikývol, aby jej urobil radosť.

„To nebolo veľmi presvedčivé.“

Pokrčil plecami, akoby chcel naznačiť, že lepšie to asi nedokáže. Bola to pravda.

„Len tak na okraj, mohla by som vás zhyponotizovať a zbaviť závislosti od nikotínu.“

„Keby som chcel prestať, tak prestanem. Človek fajčiarom buď je, alebo nie je. Ja som.“

„Áno. Je to zrejme najvýraznejší prvok autodeštruktívnej osobnosti.“

„Prepáčte, ale som tu preto, lebo fajčím? O to tu ide?“

„Myslím, že dobre viete, o čo ide.“

Nič viac už nepovedal, lebo si spomenul na svoje rozhodnutie hovoriť čo najmenej.

„Takže môžeme pokračovať,“ vyhlásila. „Ste mimo služby... odkedy? V utorok to bude týždeň?“

„Áno.“

„Čo ste za ten čas robili?“
„Väčšinu času som vyplňal formuláre FEMA.“
„FEMA?“
„Môj dom má ísť na demoláciu.“
„Zemetrasenie bolo pred tromi mesiacmi. Na čo ste čakali?“
„Nemal som čas. Mal som robotu.“
„Aha. Ste poistený?“
„Nehovorte ,aha‘, lebo to aj tak nechápete. Nemôžete vidieť svet mojimi očami. Ale moja odpoveď je: Nie, nemal som dom poistený. Ako skoro všetci, aj ja som žil v trvalom popieraní možnej hrozby. Tak tomu hovoríte vy cvokári, nie? Stavím sa, že vy ten svoj poistený máte.“
„Mám. Ako vážne je poškodený?“
„Záleží na tom, koho sa spýtate. Mestský inšpektori tvrdia, že je to totálka a ani nesmiem vojsť dnu. Ja si myslím, že mu v podstate nič nie je. Treba na ňom iba trocha popracovať. V obchodoch pre domácich majstrov ma už poznajú po mene. Niečo mi robia aj remeselníci. Onedlho to bude hotové a odvolám sa proti demolačnému dekrétu. Už na to mám právnika.“
„A stále tam bývate?“
Harry iba prikývol.
„Tak to je naozaj popieranie reality, detektív Bosch. Myslím, že by ste to nemali robiť.“
„A ja si zasa myslím, že vy nemáte čo hovoriť do toho, čo robím mimo pracovného času.“
„Nuž, aj keď to neschvaľujem, predpokladám, že to plní istý účel. Je dobré, že sa máte čím zamestnať, aj keď osobne by som bola radšej, keby to bol šport alebo trebárs výlety do prírody. Tak či onak, je dôležité niečím sa zabaviť, aby ste stále nemysleli na ten incident.“
Bosch sa uškrnul.
„Čo je?“
„Neviem. Všetci tomu hovoria incident. Trocha mi to pripomína ľudí, ktorí hovorili Vietnamu konflikt a nie vojna.“
„A ako by ste to nazvali vy?“
„Takto z hlavy neviem, ale incident... To znie tak... neviem. Sterilne. Počujte, pani doktorka, vráťme sa trocha naspäť. Nechcem chodiť do nijakej prírody, jasné? Mojou prácou je vy-

šetrovať vraždy. To robím a k tomu by som sa veľmi rád vrátil. Viete, mohol by som urobiť aj nejaké to dobro.“

„Ak vám to velenie povolí.“

„Ak to povolíte vy. Dobre viete, že to závisí od vás.“

„Možno. Všimli ste si, že o svojej práci hovoríte, akoby to bolo nejaké poslanie?“

„Je to tak. Ako Svätý grál.“

Povedal to s neskrývaným sarkazmom. Začínalo to byť neznesiteľné, a to bol ešte iba na prvom sedení.

„Naozaj? Takže vy ste presvedčený, že vašou úlohou je riešiť vraždy a posilať zloduchov do väzenia?“

Mykol plecóm naznačujúc, že nevie. Potom sa postavil a prešiel k oknu s výhľadom na Hill Street. Chodníky boli plné ľudí ako vždy, keď navštívil túto časť mesta. Všimol si dve belošky kráčajúce vedľa seba. V mori ázijských tvárí sa vynímali ako dve hrozienka v ryži. Minuli výklad čínskej mäsiarne s radom údených kačíc visiacich za krk.

O niečo ďalej sa nachádzal nadjazd diaľnice Hollywood Freeway, temné okná starého šerifského väzenia a za ním budova trestného súdu. Naľavo sa dalo dovidieť na vežu radnice. Horné poschodia mala potiahnuté čiernymi stavbárskymi plachtami. Vyzeralo to, akoby v nej za niekým trúchlili, no v skutočnosti to bolo opatrenie proti padaniu omietky, kým sa neskončia opravy po zemetrasení. Za radnicou videl Sklený dom – Parkerovo centrum, v ktorom sídlilo policajné veliteľstvo.

„Povedzte mi, čo je vaším poslaním,“ požiadala ho Hinojosová ticho. „Rada by som počula, ako to sformulujete.“

Až teraz si opäť sadol a začal uvažovať, ako jej to vysvetliť. Nakoniec iba pokrútil hlavou.

„To nemôžem.“

„Aj napriek tomu by som chcela, aby ste sa nad tým zamysleli. Naše poslanie... Čo to vlastne je? Premýšľajte o tom.“

„Aké je vaše poslanie, pani doktorka?“

„O to tu teraz nejde.“

„Ale isteže ide.“

„Tak dobre, pán detektív. Toto je jediná osobná otázka, na ktorú vám odpoviem. Tieto rozhovory nemajú byť o mne. Majú byť o vás. Mojou úlohou je pomáhať mužom a ženám z policajného zboru. To je z užšieho pohľadu. Z toho širšie-

ho tým pomáhame celej spoločnosti – ľuďom nášho mesta. Čím lepších policajtov budeme mať v uliciach, tým lepší budeme my všetci. Tým väčšia bezpečnosť tu zavládne. Stačí?”

„Ale áno. Keď teda popremýšľam o svojom poslaní, mám to aj ja skrátiť na pár viet a nacvičovať si to tak dlho, až to bude znieť, akoby som to čítal zo slovníka?“

„Pán... teda, detektív Bosch, ak budete stále takýto útočný, nikam sa nedostaneme, čo znamená, že sa tak skoro nevrátite ani k svojej práci. O tú vám predsa ide, nie?“

Zdvihol ruky naznačujúc, že sa vzdáva. Hinojosová sa pozrela do žltého bloku na stole. Kým nehľadela naňho, mal možnosť poriadnejšie si ju prezrieť. Mala drobné hnedé ruky, ktoré si rada kládla na stôl pred seba. Ani na jednej nemala nijaký prsteň, no v pravej držala draho vyzerajúce pero. Harry si drahé perá vždy spájal s ľuďmi, ktorým príväzmi záleží na ich imidži, ale možno sa mýlil. Tmavé čierne vlasy mala uviazané dozadu a na očiach okuliare s obrúčkami z korytnačiny. Ako dieťa mala nosiť zubný strojček, no nenosila ho. Teraz zdvihla oči a ich pohľady sa stretli.

„Počula som, že ten inci... tá... situácia koreluje s časom, keď sa vám rozpadol lúboštný vzťah.“

„Kto presne vám to povedal?“

„Je to v podkladových materiáloch k vášmu prípadu. Presný zdroj informácií nie je podstatný.“

„Pre mňa je, lebo nie sú vôbec presné. Nemá to nič spoločné s tým, čo sa stalo. K tomu rozpadu, ako mu hovoríte, došlo pred takmer tromi mesiacmi.“

„Bolesť z takýchto vecí dokáže často pretrvať aj oveľa dlhšie. Viem, že je to osobné a možno aj ťažké, ale mali by sme o tom hovoriť. Dôvod na to je jednoduchý – poskytnite mi to základný prehľad o vašom emočnom rozpoložení v čase, keď došlo k útoku. Je v tom nejaký problém?“

Iba mávol rukou, nech pokračuje.

„Ako dlho trval váš vzťah?“

„Asi rok.“

„Vzali ste sa?“

„Nie.“

„Hovorili ste o tom?“

„Vlastne nie. Aspoň nie otvorene.“

„Žili ste spolu?“

„Niekedy. Obaja sme mali svoje domy.“

„A vaše odlúčenie je trvalé?“

„Myslím, že áno.“

Harry mal pocit, že tým, ako to vyslovil, prvý raz uznal, že Sylvia Moorová navždy odišla z jeho života.

„Rozišli ste sa na základe obojstrannej dohody?“

Odkiaľal si. Nechcel o tom hovoriť, no chcel to mať raz a navždy za sebou.

„Asi by sa to dalo tak nazvať, aj keď som o tom nevedel, až kým nebola zbalená. Viete, pred tromi mesiacmi sme sa navzájom držali v posteli, zatiaľ čo sa okolo nás rozpadal dom pri zemetrasení. Dalo by sa povedať, že odišla, skôr ako sa skončili druhotné otrasy.“

„Tie sa ešte neskončili.“

„To je len taký slovný zvrät.“

„Chcete povedať, že dôvodom rozpadu vášho vzťahu bolo zemetrasenie?“

„Nie, nič také. Hovorím len toľko, že sa to stalo práve vtedy, alebo skôr tesne po tom. Ona učila hore vo Valley a jej školu zemetrasenie celkom zničilo. Deti presunuli inam a obvod už odrazu nepotreboval toľko učiteľov. Ponúkli im rok študijného voľna a ona ho prijala. Odišla z mesta.“

„Bála sa ďalšieho zemetrasenia, alebo skôr vás?“

Hinojosová mu pritom uprene hľadela do očí.

„Prečo by sa ma mala báť?“

Vedel, že to znelo priveľmi defenzívne.

„Neviem. Iba sa pýtam. Dali ste jej dôvod na strach?“

Na moment zaváhal. Túto otázku si vlastne doteraz nepoložil ani on sám.

„Ak myslíte z fyzickej stránky, tak nie, nedal, a ani sa ma nebála.“

Prikývla a niečo si zapísala. Boschovi sa nepáčilo, že si poznamenáva práve takúto vec.

„Pozrite sa, nemá to absolútne nič spoločné s tým, čo sa stalo minulý týždeň na stanici.“

„Prečo odišla? Aký bol jej skutočný dôvod?“

Odvrátil sa od nej. Lomcovala ním zlosť. Vedel, že také to už bude navždy. Tá ženská sa ho mohla pýtať, na čo len chcela. Mohla mu vtrhnúť do súkromia každou nestrážnou štrbinou.

„Neviem.“

„Takúto odpoveď nemôžem prijať. Myslím, že to viete alebo aspoň máte nejakú predstavu o tom, prečo vás opustila. Musíte nejakú mať.“

„Zistila, kto som.“

„Zistila, kto ste? Ako to myslíte?“

„To sa musíte spýtať jej. Ona to tak povedala. Ale je v Benátkach – v tých talianskych.“

„A čo si o tom myslíte vy? Čo to znamenalo podľa vás?“

„Nezáleží na tom, čo si myslím. Povedala to ona a ona aj odišla.“

„Prosím, nebojujte so mnou, detektív Bosch. Nič by ma nepotešilo viac než dostať vás naspäť do služby. Ako som vravela, je to moje poslanie. Mám vás dostať naspäť, ak toho budete schopný. Vy mi to však komplikujete tým, že ste sám veľmi komplikovaný.“

„Možno práve to zistila. Možno práve to som.“

„Pochybujem, že by ten dôvod bol taký jednoduchý.“

„Ja tomu niekedy verím.“

Pozrela na hodinky a naklonila sa dopredu. Bolo zrejmé, že nie je spokojná s tým, ako to prebieha.

„Dobre, pán detektív. Chápem, aké je to pre vás nepríjemné. Prejdeme ďalej, ale mám pocit, že sa k tomu neskôr budeme musieť vrátiť. Chcem, aby ste sa nad tým zamysleli a skúsili sformulovať svoje pocity do slov.“

Čakala, čo na to povie, on však mlčal.

„Pokúsme sa teda znova hovoriť o tom, čo sa stalo minulý týždeň. Pokiaľ viem, vyplynulo to z prípadu vraždy akejsi prostitútky.“

„Áno.“

„Bola brutálna?“

„To je len slovo. Pre rôznych ľudí znamená rôzne veci.“

„Máte pravdu, ale keď to vzťahneme na vás, povedali by ste, že to bola brutálna vražda?“

„Áno, bola brutálna. Myslím, že väčšina z nich je taká. Keď niekto zomrie, je to brutálne. Prinajmenšom preňho.“

„A zadržali ste podozrivého?“

„Áno. Spolu s partnerom. Vlastne nie. Dobrovoľne prišiel podať vysvetlenie.“

„Zapôsobil na vás ten prípad viac ako iné?“

„Možno. Neviem.“

„Prečo asi?“

„Myslíte, prečo mi záležalo na nejakej prostitútke? Nezáležalo mi na nej o nič viac ako na ktorejkoľvek inej obeti. Pri vraždách sa však držím jedného základného pravidla.“

„Akého?“

„Buď záleží na každom, alebo na nikom.“

„Mohli by ste mi to vysvetliť?“

„Je to presne tak, ako som povedal. Buď záleží na každom, alebo na nikom. To je všetko. Pri vyšetrovaní sa idem potrať bez ohľadu na to, či ide o prostitútku alebo starostovu ženu. To je moje pravidlo.“

„Rozumiem. Vráťme sa teraz k tomu konkrétnemu prípadu. Rada by som počula váš opis toho, čo sa stalo po zatknutí, a dôvodov, ktoré mohli viesť k vášmu násilnému správaniu na hollywoodskej divízii.“

„Nahráva sa to?“

„Nie, pán detektív. Všetko, čo mi poviete, je chránené ako dôverná informácia. Nakoniec iba napíšem odporúčanie pre zástupcu Irvinga. Podrobnosti z našich sedení sa nedostanú absolútne k nikomu. Moje odporúčania zvyčajne zaberajú menej ako pol strany a neobsahujú nijaké detaily z rozhovorov s klientmi.“

„Ale s tou polovicou strany máte dosť veľkú moc.“

Na to nič nepovedala. Harry sa nad tým zamyslel, nespúšťajúc z nej oči. Vedel, že jej môže veriť, no prirodzený inštinkt a skúsenosti mu vraveli, že v takejto veci nesmie veriť vôbec nikomu. Zdalo sa, že Hinojosová túto dilemu dobre pozná. Trpezlivo totiž čakala, ako to dopadne.

„Chcete počuť moju verziu celej veci?“

„Presne tak.“

„Dobre. Poviem vám, čo sa stalo.“

2

Cestou domov fajčil, no po chvíli si uvedomil, že v skutočnosti netúži po cigarete, ale po poháriku na upokojenie nervov. Pozrel sa na hodinky a došiel k záveru, že na zastávku v bare je ešte priskoro. Namiesto toho si zapálil ďalšiu cigaretu a vyrazil domov.

Po kľukatej ceste po Woodrow Wilson Drive zaparkoval pri chodníku pol bloku za svojím domom a vrátil sa k nemu pešo. Od ktoréhosi suseda počul klavír – nejakú klasiku –, no nevedel, z ktorého domu to vychádza. Svojich susedov v podstate nepoznal a netušil, ktorý z nich má v rodine klaviristu. Podliezol žltú pásku okolo domu a vošiel dnu cez prístrešok pre auto.

Robil to tak už od zemetrasenia. Vždy zaparkoval niekde ďalej, aby utajil skutočnosť, že býva vo vlastnom dome. Ten mestský inšpektori po zemetrasení označili za neobývateľný a určili na demoláciu. On však oba príkazy ignoroval. Jednoducho prestrihol zámku na rozvodnej skrinke a už tri mesiace tam veselo býval.

Bol to malý dom s červenou strechou postavený na oceľových pylónoch zapustených do kamenného podlažia, ktoré sa vyformovalo pri vzniku Santa Monica Mountains v období treťohôr a štvrtohôr. Pylóny aj ich ukotvenie zemetrasenie vydržali, no dom sa na nich posunul a čiastočne sa uvoľnil zo všetkého, čo ho na nich držalo. Skĺzol sa asi iba o päť centimetrov, aj to však stačilo. Tá malá vzdialenosť na ňom napáchala veľké škody. Jeho drevený rám sa skrížil a okná ani dvere už nemali pravé uhly. Sklá popraskali a hlavné vchodové dvere ostali navždy zaseknuté v ráme nahnutom na sever spolu s celým domom. Ak by ich Bosch chcel otvoriť, zrejme by si musel požičať policaj-

ný tank s baranidlom. Aj na tie z prístreška musel použiť páčidlo. Teraz mu slúžili ako hlavný vchod.

Špecializovanej firme zaplatil päťtisíc dolárov za to, že celý dom zdvihla a posunula naspäť tých päť centimetrov, o ktoré sa zosunul. Len čo bol opäť na svojom mieste, poriadne ho spojili s pylónmi. Potom sa Harry uspokojil s postupnými opravami okien a interiérových dverí. Najprv sa pustil do zasklievania a až o mesiac neskôr sa dostal k opravám vnútorných zárubní. Pracoval podľa stolárskych príručiek a niektoré veci musel opakovať aj niekoľko ráz, kým ich mal urobené správne. Rýchlo však zistil, že ho to baví a má to naňho priam terapeutický efekt. Manuálna práca mu prišla ako príjemné spestrenie práce na vyšetřovaní vražd. Predné dvere nechal tak, vraviac si, že je to celkom vhodný pamätník nespútanych prírodných síl. Neprekázalo mu, že musí chodiť bočným vchodom.

Nič z toho však dom nezachránilo pre zaradením do mestského zoznamu budov odsúdených na zánik. Mestský inšpektor Gowdy, ktorý mal na starosti túto časť kopcov, sa nedal ničím obmäkčiť a napriek všetkej práci nechával dom na zozname, takže sa musela začať hra na skrývačku, pri ktorej sa Harry vkrádal domov ako špión na zahraničnú ambasádu. Predné okná prelepil čiernymi plastovými plachtami, aby ho neprezradilo svetlo, a stále si dával pozor na Gowdyho, svojho úhlavného protivníka.

Okrem toho si zohnal právnik, ktorý sa v jeho mene odvolal proti rozhodnutiu inšpektorov.

Bočný vchod viedol z prístreška pre auto priamo do kuchyne. Vošiel dnu, otvoril chladničku a vybral z nej plechovku kokakoly. Potom sa postavil do dverí starnúceho prístroja a nechal sa ochladzovať jeho studeným dychom, kým sa pozeral, čo z jeho obsahu by sa dalo zjesť na večeru. Presne vedel, čo má uložené na každej polici a v každej zásuvke, no aj tak sa tam pozrel, akoby dúfal, že sa tam nejakým zázrakom objaví zabudnutý biftek alebo kuracie prsia. Robieval to dosť často. Bol to rituál slobodného muža, a on to vedel.

Na zadnej verande si vypil kolu a zjedol sendvič z päťdňového chleba a plátkov mäsa z plastového balenia. Lutoval, že nemá zemiakové čipsy, lebo bolo jasné, že aj po-

tom bude hladný, pretože jeden sendvič ho jednoducho nemôže zasýtiť na celý večer.

Postavil sa k zábradliu a pozrel na diaľnicu Hollywood Freeway, ktorú takmer celkom zahltila popoludňajšia pondelková špička. Jemu sa podarilo dostať z centra tesne pred jej začiatkom a teraz si vravel, že si musí dať pozor, aby sa niektoré zo sedení u psychologičky nepretiahlo. Mal k nej dochádzať v pondelok, stredu a piatok na pol štvrtú. Pracuje Carmen Hinojosová niekedy aj dlhšie? uvažoval. Alebo to berie prísne iba od deviatej do piatej?

Z domu na kopci videl takmer všetky prúdy diaľnice pretínajúcej priesmyk Cahuenga do San Fernando Valley. Prechádzal si v duchu všetko, čo tej žene povedal, a uvažoval, či to bolo dobré alebo zlé. Po chvíli mu však myšlienky zablúdili inam a zahľadel sa na miesto, kde diaľnica mizla za priesmykom. Bezmyšlienkovito si vybral dve autá, ktoré boli približne na rovnakej úrovni, a sledoval ich na poldruhakilometrovom úseku viditeľnom z verandy. Na jedno z nich v duchu stavil a potom sledoval ich preteky až po posledné viditeľné miesto, ktorým bol výjazd na bulvár Lankershim.

Po niekoľkých minútach si uvedomil, čo robí, a odvrátil sa od diaľnice.

„Bože,“ vzdychol si nahlas.

Vedel, že kým je mimo služby, manuálna práca mu nebude stačiť. Vrátil sa dnu a vybral z chladničky fľašu Henry's. Ani ju poriadne neotvoril a zazvonil telefón. Bol to jeho partner Jerry Edgar a jeho telefonát predstavoval príjemné narušenie hlbokého ticha v dome.

„Ako to šlo v Čínskej štvrti, Harry?“

Keďže sa každý policajt v duchu bál, že mu raz preskočí a stane sa kandidátom na terapeutické sedenia na oddelení behavioristiky, iba zriedkakedy ho označovali pravým menom. Oveľa častejšie tomu hovorili „chodiť do Čínskej štvrte“, pretože toto oddelenie sídlilo na Hill Street, niekoľko ulíc od Parkerovho centra. Keď sa rozchýrilo, že tam chodí niektorý z kolegov, vraveli, že chytil „Hill Street Blues“. Päťposchodová budova banky, kde malo toto oddelenie kancelárie, bola známa pod prezývkou Päťdesiatjeden-päťdesiat – nie kvôli tomu, že by to bola jeho adre-

sa, ale preto, lebo to bol oficiálny kód pre nepríčetnú osobu. Všetky tieto prezývky boli súčasťou obranného mechanizmu na bagatelizovanie problému, a teda aj na potlačenie vlastného strachu.

„Úplne super,“ odvetil sarkasticky. „Mal by si to niekedy skúsiť aj ty. Teraz už len sedím na verande a počítam autá na diaľnici.“

„No, aspoň sa ti tak skoro neminú.“

„Jasné. A čo ty?“

„Pounds to nakoniec urobil.“

„Čo ako?“

„Dal ma dokopy s niekým novým.“

Bosch sa na chvíľu odmlčal. Tá správa mala v sebe nádych definitívnosti. Začínala ho kváriť otázka, či sa ešte niekedy vráti k svojej práci.

„Naozaj?“

„Veru tak. Nakoniec sa predsa len odhodlal. Ráno som vyfasoval prípad, a tak mi prideliť jedného z päťolizačov – Burnsa.“

„Burnsa? Od áut? Veď ten v živote nerobil jedinú vraždu! Robil vôbec nejaké násilné?“

Detektívi zvyčajne pracovali na jednom z dvoch základných typov trestnej činnosti. Prvým boli majetkové a druhým násilné trestné činy – vraždy, znásilnenia, ublíženia na zdraví a lúpeže. Vyšetrovatelia násilnej trestnej činnosti mali zvyčajne dôležitejšie prípady a často hľadeli na kolegov „z majetkového“ ako na kancelárske krysy. Tohto typu kriminality bolo totiž v meste toľko, že policajti väčšinu času iba spisovali protokoly a iba občas sa im podarilo niekoho zatknúť. Detektívnu prácu takmer vôbec nerobili. Neostával im na ňu čas.

„Doteraz len papieroval,“ odvetil Edgar, „ale Poundsovi je to jedno. Proste chce mať na vraždách niekoho, kto proti nemu neobrúti jeho vlastné kraviny. No a Burns je presne ten typ. Myslím, že loboval za to miesto do piatich sekúnd po tom, čo sa začalo hovoriť o tebe.“

„Tak to má smolu. Vrátim sa na svoje miesto a on môže ísť pekne naspäť na autá.“

„Naozaj si to myslíš, Harry? Pounds to nepripustí. Rozhodne nie po tom, čo si spravil. Keď mi oznámil, že budem